

Sygn. akt I ACz 918/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Wolczańska
Sędziowie:	SA Elżbieta Karpeta SA Ewa Jastrzębska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016 r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko W. M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Bielsku Białej z dnia 25 maja 2016r., sygn. akt I Nc 305/16

p o s t a n o w i a :

oddalić zażalenie.

SSA Ewa Jastrzębska SSA Małgorzata Wolczańska SSA Elżbieta Karpeta

Sygn. akt I ACz 918/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Katowicach wezwał powoda do uiszczenia brakującej części opłaty od zażalenia na postanowienie o zwrocie pozwu tj. kwoty 1589 zł w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia zażalenia.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł powód, zarzucając naruszenie 13 ust.1a ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r., poz. 1025 ze zm.) przez jego niezastosowanie, w wyniku uznania , że pozew nie został należycie opłacony, pomimo, że powód wywodzi swoje roszczenie ze stanowiącej czynność bankową umowy kredytu udzielonego przez bank oraz uiszczył opłatę od pozwu w wysokości 1000zł;

W oparciu o tę podstawę skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a tym samym skutku odnieść nie może. Wbrew zarzutom skarżącego opłata od zażalenia została ustalona we właściwej wysokości.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 178.868, 74 zł. W uzasadnieniu żądania wskazał, że pozwany zawarł z Euro Bankiem (wierzycielem pierwotnym) umowę pożyczki, a wobec zaprzestania spłaty zadłużenia Bank podjął względem pozwanego działania windykacyjne. Wierzyciel pierwotny (...) SA zawarł z powodem w dniu 2 września 2014r. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z powyższej umowy pożyczki. Zarządzeniem z dnia 19 kwietnia 2016r. pozew został zwrócony, gdyż powód uiszczył opłatę od pozwu w kwocie 1000 zł, zamiast wymaganej 8.944 zł, a w uzasadnieniu Przewodniczący wskazał, że przepis art. 13 ust 1a ustawy o kosztach sądowych nie ma zastosowania albowiem roszczenie powoda nie wywodzi się bezpośrednio z czynności bankowej lecz z umowy cesji wierzytelności. W ocenie Sądu Apelacyjnego, wbrew podnoszonym w zażaleniu zarzutom rację ma sąd pierwszej instancji, iż opłata od zażalenia w tym stanie rzeczy winna być ustalona, nie w oparciu o art. 13 ust 1a ustawy o kosztach sądowych, lecz na podstawie art. 13 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 19 ust. 3 pkt 2 tej ustawy.

Zgodnie bowiem z obowiązującą w dacie wydania zaskarżonego zarządzenia treścią art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c., w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, opłata stosunkowa wynosi 5% przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1.000 zł (przepis ten wprowadzony został ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r., poz. 1854).

Z kolei art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe określa jakie czynności należy traktować jako czynności bankowe.

W świetle powyższego trafnie uznał Przewodniczący Sądu, że mimo, iż źródłem powstania wierzytelności jest czynność bankowa w postaci udzielenia przez bank kredytu, to jednak nabycie przez powoda, który nie jest bankiem, tej wierzytelności nie stanowi czynności bankowej.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, zarówno umowa cesji wierzytelności jak i umowa pożyczki zawarta przez pozwaną z Euro Bankiem nie jest czynnością bankową w rozumieniu art. 5 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe w odniesieniu do funduszu sekurytyzacyjnego. Wobec takiego podmiotu nie może więc mieć zastosowania regulacja wprowadzona art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c. Treść art. 5 ust. 2 Prawa bankowego wyraźnie wskazuje, że czynności te muszą być wykonywane przez banki („o ile są one wykonywane przez banki”). Cesja i umowa kredytu stanowi czynność bankową tylko dla banku, nie zaś dla innego podmiotu. Ze strony powoda (funduszu sekurytyzacyjnego) umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której stał się on wierzycielem, nie jest zatem czynnością bankową i tym samym nie ma wobec niego zastosowania regulacja zawarta w art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c.

Za przedstawiona powyżej interpretacją art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c. przemawia też jego ratio legis, bowiem ustawa, która go wprowadziła, miała w głównej mierze na celu uchylenie przepisów art. 96 – 98 ustawy Prawo bankowe dotyczących bankowego tytułu egzekucyjnego, co słusznie również zauważył Przewodniczący Sądu. Intencją ustawodawcy, przy wprowadzeniu art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c., było złagodzenie ciężaru fiskalnego na bankach, które masowo dochodzą swych roszczeń, a dotychczas były w tym zakresie uprzywilejowane.

Nadto, wbrew argumentom zażalenia, celem uchwalenia omawianego przepisu nie była ochrona pozwanych, którzy w ostatecznym rachunku obciążeni będą tymi kosztami. Argumentacja ta sprzeczna jest bowiem z ogólną zasadą wynikającą z treści art. 98 k.p.c.

Wskazać w tym miejscu trzeba, że również w innych sprawach tutejszy Sąd wyraził negatywne stanowisko w zakresie możliwości korzystania przez inne podmioty z przywileju wynikającego z art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c. (np. I ACz 186/16,

I ACz 286/16, I ACz 460/16, I ACz 592/16, I ACz 596/16) z argumentacją tożsamą z przytoczoną wyżej, którą Sąd Apelacyjny w Katowicach w obecnym składzie podziela w całości.

Na marginesie należy również wskazać, że omawiany art. 13 ust. 1a u.o.k.s.c. został znowelizowany ustawą z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z dnia 31 marca 2016 r., poz. 421) i aktualnie stanowi, że wysokość opłaty stosunkowej w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych nie może przekraczać 1.000 zł jedynie w przypadku pobierania jej od konsumenta albo osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne. Powyższe oznacza, że zamiarem ustawodawcy było uniemożliwienie zarówno bankom jak i funduszom sekurytyzacyjnym korzystanie z odstępstw od ogólnych zasad regulujących opłacanie pism sądowych w inicjowanych przez siebie sprawach, a zwiększenie ochrony konsumentów i producentów rolnych prowadzących gospodarstwa rodzinne, dochodzących roszczeń wynikających z czynności bankowych.

Wobec powyższego stwierdzić trzeba, że opłata od zażalenia winna zostać ustalona na mocy art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 19 ust. 3 pkt 2 tej ustawy czyli powinna wynosić 1.789zł (5% z kwoty 178.863,74 zł x 1/5). Skoro więc powód uiszczył od zażalenia kwotę 200zł trafnie został wezwany do uiszczenia brakującej jej części w kwocie 1589zł.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny, z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSA Ewa Jastrzębska SSA Małgorzata Wolczańska SSA Elżbieta Karpeta